



Srdce PŘES PALUBU

Becky Dean

Přeložila Adéla Špínová

COO
BOO

Srdce přes palubu

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz



Becky Dean

Srdce přes palubu – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.


ALBATROS MEDIA



COO
BOO

Přeložila Adéla Špínová

Copyright © 2024 by Becky Dean

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. No part of this book may be used or reproduced in any manner for the purpose of training artificial intelligence technologies or systems. This work is reserved from text and data mining (Article 4(3) Directive (EU) 2019/790).

This edition published by arrangement with Random House Children's Books, a division of Penguin Random House LLC.

Jacket art copyright © 2024 by Libby VanderPloeg

Map art copyright © 2024 by Michelle Cunningham

Translation © Adéla Špínová, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-7498-894-3

ISBN e-knihy 978-80-7498-909-4 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7498-910-0 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7498-899-8 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

Věnováno Deanovým, kteří by nebyli mou rodinou,
nebýt medvědů.



[illegible]

NÁRODNÍ
PARK
DENALI

ANCHORAGE



Skagway

JUNE 20

KETCHIKAN

VANCOUVER

KAPITOLA PRVNÍ

Los Angeles, Kalifornie



Tanner Woods, meteorický roj Geminidů a demokratický hlasovací proces se spikli proti mně.

„Mrzí mě to, Savannah,“ říkal mi pan Lin, můj učitel fyziky. „Ale nic s tím nenadělám.“

Zastavila jsem se u něj v kabinetu po poslední hodině letošního školního roku, abych se ho ještě naposledy pokusila přesvědčit, že příští rok bych měla být předsedkyní Astronomického klubu já, a to bez ohledu na výsledky klubových voleb z tohoto týdne. Lin byl naším poradcem a já argumentovala tím, že by měl svoji poradní moc využít, aby nás odklonil od černé díry, do které by nás nepochybně navedl Tanner.

„Víte, jak jsem na vás hrdý,“ pokračoval. „Na to, jak jste klub posunula dál, na vaše nápady. Ta raketa, kterou jste postavila, je vynikající práce.“

Zvedla jsem bradu a moje zamračení trochu změklo. Raketa se mi fakt povedla.

„Ale Tanner vyhrál volby, a pokud neexistuje nějaká etická překážka jeho předsednictví nebo pokud sám neodstoupí, nemůžu s výsledkem nic dělat. Tanner možná nemá

takové technické dovednosti a znalosti jako vy, ale je nadšený a oblíbený u ostatních členů klubu.“

Zamračení se chtělo vrátit. Tannerova volební kampaň by se dala shrnout jako *vesmír je super a měli bychom se jet podívat na meteorický roj z prostředka naprosté divočiny*, jako kdybychom nebydleli hned vedle jedné z nejlepších observatoří na světě. S významnými přednášejícími, přívozem vody a kanalizací. A lidi mu na to skočili. Fakt. Taky to nechápu.

„Jsem si jistý, že letos budete mít z mých studentů nejlepší prospěch,“ ujišťoval mě Lin. „A váš projekt mostu mě opravdu ohromil, stejně jako ta horská dráha.“

Ten kompliment mě měl potěšit – na tyhle výtvary jsem byla hrdá a fyzika s ním byla můj nejoblíbenější předmět –, jenomže mi to k ničemu nebylo, pokud měl Tanner doopravdy vést klub, na kterém mi záleželo ze všeho nejvíc. Ten, do nějž jsem vstoupila hned v prvéku a celou dobu pak snila o čtvrtáku a šanci klubu předsedat. Měla jsem pocit, jako bych byla okradená o něco cenného, pořád jsem nějak nemohla uvěřit, že jsem prohrála – a zrovna s *ním*.

„Mám novinku, která by mohla pomoci.“ Učitel si na stole urovnal štos papírů. „Přihlásil jsem vás za naši školu do programu Konsorcia pro fyziku a inženýrství.“

„Co to znamená?“ zeptala jsem se.

„Je to program pro studenty v posledním ročníku střední školy, který obnáší víkendové návštěvy institucí po celé zemi, konferenci se soutěží příští léto v Bostonu a online semináře a diskuzní skupiny. Hodila byste se na to perfektně.“

Vzbudilo to ve mně zájem, než se mi sevřel žaludek. Hypoteticky to znělo úžasně. Být vybraná by byla velká čest.

Jenomže to zároveň znělo jako spousta cestování, a to by znamenalo promeškat akce s Jordan a taky aktivity o posledních prázdninách před vysokou.

A jakkoli skvělá příležitost by tenhle program byl, Astronomický klub pro mě znamenal víc.

Měla tohle být cena útěchy, odstartování méjí budoucí kariéry, nebo jenom trik, jak mě umlčet, aby mohl Lin jít domů?

„Pošlu vám e-mail s informacemi a stručnou přihláškou,“ dodal.

„Dobře. Děkuju. A vyřídíte Mie, že se těším, až s ní po dovolené začnu trénovat.“

Linova třináctiletá dcera začínala se skokem o tyči, a protože to byla moje nejoblíbenější atletická disciplína – z fyzikálního hlediska fascinující –, nabídla jsem se, že jí přes léto pomůžu s trénováním.

„Je z toho nadšená. Ještě jednou děkuju, že jste byla ochotná se s ní sejít. A teď si užijte léto, Savannah. Čekajte ode mě ten e-mail. A zapomeňte na Tannera. Určitě příští rok najdete cestu, jak v klubu spolupracovat.“

Ehm. Viděl nás někdy vedle sebe? Nedával snad za poslední rok ani vteřinu pozor? Anebo byl věčný optimista a věřil, že za pouhých pár měsíců Tanner Woods a já zázračně překonáme roky rivality a nějak se naučíme spolu vycházet?

„Děkuju, pane učiteli. Na shledanou.“

Odplahočila jsem se ven. V duchu jsem se prala sama se sebou. Ten program mě lákal, ale musela bych znát podrobnosti. Jak moc by Lina zklamalo, kdybych se rozhodla nepřihlásit se? Určitě ne tolik jako mě výsledky voleb v Astronomickém klubu.

V téhle záležitosti budu muset vymyslet jiný plán. Zdeptat Tannera natolik, aby rezignoval. Najít prohřešek proti etickému kodexu, který by ho diskvalifikoval. Nebo přesvědčit ostatní členy, aby udělali puč. Nepřičila se mi ani myšlenka vyvolat povstání.

Poslední den třetáku se mi stačil proměnit v katastrofu.

Měla jsem tušit, že tímhle to ještě nekončí.

Na konci chodby na mě čekal můj přítel Caleb a společně jsme prošli vyprázdněnou školou na parkoviště. Skupinky studentů se tu bavily, smály a oslavovaly nadcházející tříměsíční svobodu.

„Těšíš se na koktejl?“ zeptala jsem se. „Já ho dneska fakt potřebuju. Aspoň že zmrzlina mě nikdy nezklame. Uf. Lin nehodlá s tím klubem nic dělat. Chápeš, o co vůbec Tannerovi jde? Proč chce být předseda? Přece...“ Zarazila jsem se, když mi došlo, že Caleb zastavil uprostřed parkoviště.

„Savannah.“ Jeho hlas zněl bolestně.

Otočila jsem se zpátky čelem k němu. „Hmm?“

Caleb si zastínil oči a zadíval se na auto za mnou. „Já už to nedávám.“

Zamžourala jsem na něj do sluníčka červnového, smogem zahaleného dne v Los Angeles. „Myslíš Shake It Up?“

Celý třeták jsme každý pátek po škole jezdili z Beverly Hills do Westwoodu na mléčné koktejly. Nesouhlasila jsem sice s názvem podniku jakožto se životní filozofií, ale zmrzlinu měli vynikající. Dávala jsem si mátovou čokoládu a Caleb zase Snickers. Někdy tam jezdili i kamarádi z Astronomického klubu nebo matematické olympiády, z mého atletického týmu nebo Calebovy novinové redakce a obvykle taky moje nejlepší kamarádka Jordan. Tohle byl poslední pátek ve školním roce. Proč by Caleb chtěl měnit tradici zrovna teď?

Prohrábl si rukou své světle hnědé kudrnaté vlasy. Vždycky se mi líbily, jenom teď si je nechával povyrůst, takže mu padaly přes uši. Teď vypadal trochu jako mupet v těžkém životním období, a ačkoli se mi to na něm nelíbilo, nic jsem neřekla. Nesnášel Caleb potají naše páteční rande?

Zaplavila mě vlna obav.

„Myslím tohle všechno,“ odpověděl mi. „Shake It Up a sezení nad úkoly, dobrovolničení v Centru vědy, úterý s tacos.“

Počkat, cože? Všechno, o čem jsem si myslela, že to dělá náš vztah hezkým? Zaběhlé rutiny, tradice, to, jak jeden druhého dokážeme zařadit do svých nabitých rozvrhů a najít si čas na společné aktivity.

Co za zrůdnost je nesnášet úterky s tacos?

Co přesně mi vlastně chtěl říct?

Sevěřela jsem popruhy batohu. Proč se mi najednou tak špatně dýchalo?

Caleb se mi konečně podíval do očí. V těch jeho medově hnědých se zračil soucit, ale čelist měl tvrdohlavě zatátou jako pokaždé, když řešil nějakou obzvlášť náročnou matematickou úlohu. „Nedávám *nás dva*, Savannah.“

Jeho hlas zařinčel a nejspíš si svou hlasitost uvědomil příliš pozdě. Škubl sebou, jak se ta věta nesla vzduchem.

Zamrzla jsem. Význam jeho slov mi ne a ne dojít. Honila se mi hlavou, odrážela se mi od mozku znovu a znovu jako kamínky padající na plášť vesmírné lodi, neschopné jej prorazit. Nakonec jeden plášť prolomí a můj mozek vy-cucne prázdnota vesmíru.

„Ale... co naše plány? Na prázdniny? Na příští ročník matematické olympiády? Co Astronomický klub? Centrum vědy?“

Caleb nebyl jenom můj přítel. Ve čtvrtáku jsme měli společně vést náš matematický tým s cílem vyhrát na státní úrovni první místo, když jsme letos skončili druhí. Caleb mi měl pomoci zvládnout Tannerovo nespravedlivé ovládnutí Astronomického klubu. A chtěli jsme se připravovat na přijímačky a začít trénovat předvádění robotické vesmírné lodi v Centru vědy, kam jsme chodili dobrovolničit.

„To všechno platí,“ řekl mi vážným tónem. „Na tom se nemusí nic měnit.“

Po hrudi se mi rozlilo horko. „Jo, protože trávit čtvrták se svým ex není vůbec žádný rozdíl oproti trávení čtvrtáku se svým klukem.“

„Vidíš? Nebude to tak zlé.“

Na chvilku jsem zavřela oči a odolávala nutkání promnout si spánky. „To byl sarkasmus, Calebe.“

„Jasně.“ Zamrkal. „Promiň, Savannah. Prostě už to nezvládám. Copak tě to nenudí? Jsi tak – jsme moc zjetí ve stejných kolejích. Já potřebuju zážitky. Dobrodružství. Něco nového.“

„Chceš mi říct, že jsem nudná?“ Zabodla jsem do něj pohled a doufala, že působí neutrálně a klidně. Na rozdíl od něj jsem mluvila tiše.

Myslela jsem si, že se mu v našich zjetých kolejích líbí. Hodili jsme se k sobě tak dobře, protože jsme oba vytrvalí, odhodlaní a organizovaní. Máme společné zájmy. Jasně, ani jeden z nás se nedostal až k *miluju tě*, ale to bylo tím, že jsme oba na své city opatrní.

Teď ale Caleb šoupal nohama a vyhýbal se mému pohledu.

Najednou jsem si znovu uvědomila okolí. Spolužáci postávající u aut nebo u stojanu na kola opodál ani nepředstí-

rali, že nás neposlouchají. Motory běžely, ale žádné auto kolem nás neprojelo a mě v nose štípal pach výfukových plynů. Vzduchem se nesl šepot.

Potřebovala jsem portál, hvězdnou bránu nebo někoho, kdo by mě odsud teleportoval. Možná by se pode mnou mohla otevřít dosud neobjevená asfaltová jáma, jako se to stalo nedaleko v La Brea, a vysvobodit mě z tohoto rozhovoru před publikem.

Jestli takový konec byl hodný ušlechtilých mamutů, brala bych ho taky.

Caleb zašoupal špičkou tenisky po chodníku a díval se na botu. „Umíš být... zaseknutá na místě.“

Od skupinky opodál se sem neslo hihňání a jedna z dívek se rozchechtala.

„Nuda na savaně. To se povedlo,“ prohlásil někdo z nich.

Prudce jsem se otočila. Nedaleko od nás stál hlouček tří holek a několika kluků z fotbalových týmů a nepokrytě na nás zírali. Samozřejmě s nimi byl i Tanner. Nepochybovala jsem o tom, že nová přezdívka vzešla od něj. Fakt chytré využití mého jména, kámo. Skoro tak super jako Savannah z banána, jak mi tehdy ve čtvrté třídě úplně zkazil radost z mých nejoblíbenějších žlutých velikonočních šatů. Dělat narážky na jména byla jeho specialita. A taky ničit mi život.

Zamračila jsem se a otočila se zpátky ke Calebovi. „Takže... to je celé? Nemůžeme si o tom promluvit? Zkusit na něco přijít?“

Přikročil blíž ke mně. „Nechtěl jsem, aby se to stalo takhle.“

„Hmm, stalo se.“

„Nechtěl jsem s tím čekat a pokazit páteční koktejly. Víš co, pošpinit je tou asociací.“

Z nosu mi uniklo odfrknutí a netušila jsem, jestli ten spalující žár pocházel z nutkání brečet, ječet nebo se hystericky smát. „Aha, jasně. Tohle bylo mnohem lepší.“

„Přesně.“

Detektor sarkasmu: stále mimo provoz.

Sklonil hlavu a do očí mu spadly vlasy. „No, taky mě pár lidí z novin pozvalo na Mandinu plážovou párty.“

Naše část L. A. není úplně blízko pláže, ale o proslulých párty pořádaných Mandou Kellerovou jsem věděla. I když vlastně netuším, v čem to pořádání na veřejné pláži spočívá. Třeba zapaluje oheň a shání... co? Soudky? Marshmallows? Fakt nevím, nikdy jsem tam nebyla.

„Tebe pozvali na párty,“ vysoukala jsem ze sebe pomalu, „a to tě vedlo k rozchodu se mnou?“

„Ne. Nebo ano. Vlastně nevím. Nejde jenom o to. Věděl jsem, že bys to odmítla.“

„Tu párty? Neodmítla. Navíc to je dneska, ne? Mohli jsme jít po koktejlu. Nebo jsi mohl jít se mnou na koktejl a pak na párty beze mě. Ani ses nezeptal.“

Caleb se tvářil vážně. „Ptal jsem se. Na spoustu věcí. Vždycky je to stejné – nechceš zkoušet nic nového.“

Pátrala jsem ve vzpomínkách po něčem, co mi v poslední době navrhl a já to odmítla, ale nic jsem si nevybavila.

„Chci, aby prázdniny a čtvrťák byly o přípravě na nové zkušenosti, které získáme na vysoké,“ pokračoval Caleb. „Ne o opakování toho samého jako letos.“

Ale letošní rok byl skvělý. Proč rozbíjet něco tak dobrého? A co to, co chci já? Zadívala jsem se do Calebovy známé tváře s těma jeho štěněcíma očima a zahnutými obočími a čekala jsem, že ucítím... něco. Místo toho jsem ale byla otupělá.

Tak se omlouvám, že vím, co mám ráda. Že chci vědět, co můžu čekat, a dostat čas na vyrovnání se s novými věcmi. Kdyby se Caleb o té párty zmínil s předstihem a dal mi čas, abych se na to mentálně připravila, možná bych svolila. I když mě pláž po setmění děsí, jak oceán zeje černotou a bez varování tam člověka může přepadnout lvoun nebo nečekaná vlna nebo kraken.

Jenomže Caleb mi tu příležitost nedal. Místo toho udělal ten nejdrastičtější možný krok. Jedna červená kontrolka na ovládacím panelu? Zapomeňte na snahu problém vyřešit, prostě rovnou ukončíme celou misi.

„Hlavu vzhůru, S'more,“ zahalekal až příliš povědomý hlas svou nejoblíbenější přezdívku pro mě – zkrácenou verzi jména Savannah Mooreová, která Tannerovi připadala chytrá a vtipná. Říkal mi tak už od doby, co se moje máma znovu vdala, můj nevlastní táta Brian Moore mě adoptoval a změnili mi tak příjmení.

Okolo nás prolétla postava a za ní vzduchem letěl ragbyový míč.

„Moc daleko!“ Tanner se po míči vrhl.

Zachytil ho těsně, než by narazil do popelnice, ale nedokázal se v pohybu zastavit. Sejmul celou řadu popelnic jako kuželky, až popadaly na zem a jejich obsah se rozlétl kolem. Zbytky jídla, papír, kompost, tříděný plast. Naprostá demolice pečlivě roztříděného odpadu.

Tanner vyskočil na nohy, hlasitě se zachechtal a prohlédl si tu spoušť. „Stoprocentní trefa!“

Jako by mi s těmi kuželkami četl myšlenky. Zamračila jsem se ještě víc.

Tanner ze sebe dramaticky smetl slupku od banánu, pak zvedl míč do výšky a vítězně zatancoval jako vždycky,

když na hřišti zaskóroval, což se bohužel dělo až příliš často.

„Fuj, kámo,“ houkl na něj jeden ze spoluhráčů. „To byla hrůza.“

„Ten tvůj nadhoz byla hrůza,“ opáčil Tanner.

„I kdyby. Myslíš, že máš na víc?“

Tanner po kamarádovi hodil ohryzek od jablka, ale ten stihl uskočit.

Tenhle kluk mě neustále porážel v jazykových testech a ukradl mi předsednictví v klubu.

„S ním je něco zásadně v nepořádku,“ prohlásil Caleb.

Aspoň na jedné věci jsme se pořád shodovali.

Tanner zamával přihlížejícímu hloučku, schoval míč a oprášil si triko. „Pardon, mě si nevšímejte. Krásný konec školního roku, lidi,“ zavolal na ně.

Co se to vlastně dělo?

„Ahoj, S'more.“ Došel až k nám. Tmavohnědé vlasy, krátké po stranách a nahoře delší, mu zůstávaly i po tom šaškování nedotčené. V šedých očích mu zablýsklo. „Věděla jsi, že jsem mistr v kuželkách? Myslíš, že na výletních lodích mají kuželky? Měli bychom si příští týden zahrát. Určitě bych tě porazil. Vyrážení věcí mi jde parádně. Třeba dveří s idioty.“ Jeho ostrý pohled se zabodl do Caleba.

Jako bych potřebovala připomenout, že s ním budu trčet na lodi. Za tři dny s celou rodinou vyrazím na plavbu kolem Aljašky, kterou pořádá firma, kde pracují rodiče. Shodou okolností tam pracuje i Tannerova máma. Shodou okolností jsou totiž naši rodiče nejlepší přátelé.

Každá seriálová epizoda začínající tím, jak někdo zůstane trčet na lodi, končí strašlivým pozřením všech přítomných nějakou mimozemskou nestvůrou.

Ačkoli v tomhle případě se to strašlivé požírání odehraje spíš na pevnině, vzhledem k děsivému rozšíření grizzlyů na Aljašce.

Tanner obrátil pozornost ke mně a ušklíbl se. „Žádná nevraživost kvůli hvězdnému klubu, jo?“

Jasně že tu byla nevraživost. A spousta. Tannerovi prostě nemohlo na klubu záležet tak jako mně. Nebyl to on, kdo za poslední tři roky prosadil posun od obyčejných teleskopů a návštěv Griffithovy observatoře k teleskopické fotografii a stavbě skutečných raket. Nesnil o téhle příležitosti celá léta.

„Nemohl bys o tom přestat mluvit, jako bychom sledovali celebrity? Astronomie zdaleka není jenom o hvězdách.“

„Jenomže když tomu říkám hvězdný klub, vždycky ti začne cukat čelist, a to mě ohromně baví.“

Ukázal mi prstem na obličej a já ho pleskla po ruce.

Ušklíbl se. „Neboj se. Budu brát tvoje podněty v potaz, stejně jako od všech ostatních.“

„Anebo,“ řekla jsem mu, „a to tady jenom tak házím od boku, když rád chytáš věci – mohl bys odstoupit a nechat vedení mně.“

„Členové zvolili mě, S'more. Vyhrál jsem naprosto čistě. Musím lidem dát to, co chtějí.“

„A těmi lidmi myslíš ty, co je astronomie ve skutečnosti vůbec nezajímá a jenom se nalepili na tebe, když ses do klubu nacpal?“

„Vesmír je pro všechny. Nebuď taková elitářka.“

Zaskřípala jsem zuby. Moje zubařka vytrvale odmítala přijmout *Tannera Woodse* jako naprosto smysluplné vysvětlení mých problémů s odřenou sklovinou. „Nejsem elitářka.

Copak jsem letos nevyhrála cenu Klubu asistenčních služeb za nejvyšší počet odpracovaných dobrovolnických hodin?“

„Vyhrála jsi? To už jsem zapomněl.“ Jeho reakce zněla bezstarostně, ale taky mu cuklo v čelisti, a to – wow, fakt měl pravdu – bylo docela uspokojivé. O tuhle cenu totiž stál tak moc jako já o předsednictví Astronomického klubu.

„No,“ dodal Tanner, „tak se měj. Uvidíme se v pondělí.“

„Nemůžu se dočkat. Bude to nejlepší část mých prázdnin,“ odvětila jsem s kamennou tváří.

„Fakt?“ podivil se Caleb. „Vždyť sis na to stěžovala.“

Tanner i já jsme se po něm ohlédlí a svorně se rozhodli neobtěžovat se odpovědí.

Tanner odpochozoval za svými přáteli a pohazoval si míčem ve vzduchu.

To je celý Tanner, pohrát si s odpadky, omlátit mi o hlavu Astronomický klub a dát mi novou posměšnou přezdívkou, zatímco se se mnou rozchází přítel.

Znovu jsem se pohledem setkala s Calebem a celá situace mě po rozptýlení a otravě s Tannerem zaplavila nanovo. Sevřel se mi žaludek. Setkání s Tannerem mě vždycky připravilo do boje.

„Mrzí mě, že pro tebe tenhle rok byl tak hrozný,“ řekla jsem Calebovi a tentokrát byl můj tón kousavější. „Neuvědomovala jsem si, že tě nudím.“

Caleb ke mně napřáhl ruku. „Ne, tak to nebylo. Nebylo to hrozné. Tak jsem to nemyslel, Savannah.“

„V pohodě. Jdi se bavit beze mě. Jenom příště tohle udělej v soukromí a ne...“ Kývla jsem k parkovišti.

„Budeme se přes léto bavit. Připravovat se na matematickou olympiádu. Pořád můžeme spolupracovat, ne? Přistupovat ke všemu dospěle?“

Co jsem na tohle mohla říct? Že to nejsem já, kdo se nechová dospěle, když ukončuje devítiměsíční vztah před půlkou školy pod nástěnnou malbou našeho maskota, ušlechtilého rytíře, kterého nepochybně extrémně pobouřil Calebův nedostatek galantnosti?

A pak Caleb napřáhl ruku před sebe.

Čekal snad... že mu s ní potřesu?

Po spoustě rozpačitých vteřin čekání na moji reakci, která nepřicházela, Calebovi ta kolosální pitomost došla a ruku stáhl.

Tváří mu prokmitlo něco jako lítost, ale nepohnul se, zatímco jsem se posouvala dál od něj. Nepokusil se mě zastavit.

Byl snad celý rok nespokojený? Bylo nám spolu i dobře, ne? Neměl svoje připomínky vznést dřív, abychom si o nich mohli promluvit? Tak se to dělá. Problémy se identifikují a hledají se cesty k řešení.

Protože jsem si uvědomovala, že se veškerá pozornost upírá naším směrem, držela jsem bradu vzhůru. „Měj se, Calebe.“

Otočila jsem se a odkrácěla pryč.

Nebyla to úplně ta geniální poslední slova, o která bych stála, něco, co by ukázalo, že se budu mít líp bez něj. Anebo ještě líp něco okouzlujícího a vtipného, co by ho přimělo okamžitě svoje rozhodnutí změnit, vyhrknout, že se pletl, a prosit mě, abych posledních deset minut zapomněla.

Ramena jsem měla zaťatá a žaludek stále stažený, když jsem...

A do háje.

Caleb byl můj odvoz.

Nemohla jsem teď ale zastavit, ne když se na mě všichni dívali.

Pomyslel na to vůbec? Věděl už dneska ráno, když mě vyzvedával, že toho skončí víc než jenom třeták? Měl v plánu odvézt mě domů potom, co mi dá kopačky? Anebo ten rozchod bylo spontánní rozhodnutí tady na místě, něco, čeho já očividně nejsem schopná?

Jordan už nejspíš byla v Shake It Up, protože jsem jí řekla, aby vyrazila napřed. Kdybych jí napsala, přijela by pro mě, ale to by trvalo moc dlouho.

Za mnou se ozvaly šouravé kroky.

„Můžu tě svézt,“ řekl Caleb. „Hodit tě... někam?“ Jeho hlas zněl nejistě. A to *někam* naznačovalo, že se nestyděl natolik, aby mě dovezl až do Shake It Up.

„Jsem v pohodě.“

Pokračovala jsem v chůzi a on mě nenásledoval.

Snažila jsem se ignorovat šepot spolužáků, který zněl podezřele jako *Nuda na savaně*. Když jsem procházela kolem Tannerovy skupinky, můj pohled se bezděčně stočil k němu. Zakopla jsem. Místo úšklebku, který jsem očekávala, se mu na tváři usadila vráska mezi obočími a oči měl nezvykle vážné. Svíral v ruce míč a na triku losangeleského klubu Rams měl skvrnu od čehosi hnědého.

Obličej se mi rozpálil a spěchala jsem dál.

Bublala ve mně nervozita, ale potlačovala jsem ji, protože mi došel další problém. Netušila jsem, kam vlastně jdu. Můj jediný cíl bylo dostat se odsud co nejdál. Ale potřebovala jsem rychle vymyslet nějaký plán.

Parkoviště sousedilo s tělocvičnou. Kdyby někdo nechal otevřené dveře, mohla bych se vetřít tam a schovat se pod tribunu. Škoda že jsem s sebou neměla svou tyč. Mohla bych s ní přeskočit drátěný plot na kraji parkoviště. To by vypadalo dramaticky.

Skoro jsem už byla na konci parkoviště, kde jsem musela okamžitě vynalézt transportér nebo možná nabýt schopnosti otevřít zámek tělocvičny, když vedle mě zastavilo SUV. Okénko spolujezdce se stáhlo.

„Nasedni,“ houkl na mě Tanner.

„Jsem v pohodě.“ Pokračovala jsem v chůzi. „Můžeš jet.“

Na rozdíl od Caleba mě Tanner neposlechl. Jeho auto pokračovalo v jízdě krokem vedle mě. Kdybych nezastavila a on taky ne, najel by do plotu.

„No tak, chceš snad jít domů pěšky?“ zeptal se mě. „Máš to pět kilometrů.“

Uběhla bych to za dvacet minut, kdybych neměla na nohou sandály. „Můj odvoz je na cestě.“

„Všichni se koukají, S'more. Prostě si nastup.“ Zněl unaveně.

Nechtěla jsem se ohlížet a ověřovat si jeho tvrzení pro případ, že by na mě zírali. Nastoupit do auta s Tannerem Woodsem by bylo o něco méně nepříjemné než protahovat tu veřejnou ostudu. O malinko.

„Fajn.“ Otevřela jsem dveře a nasedla.

„Jsi hrozně tvrdohlavá.“

„Smrdí to tu jako v popelnici.“

Na zadním skle měl jasně červenými písmeny napsané ČTVRTĚTAK, KÁMO a na okénku spolujezdce u mé tváře, které zase zavřel, stálo #88, číslo jeho fotbalového dresu.

„Chceš snad...“ spustil.

„Zůstanu tady v tom autě, jenom když nebudeš mluvit. Jinak vyskočím, klidně i za jízdy.“

„To zní zábavně. Ale počkej, až se pořádně rozjede. Vyzkoušíme, v jaké rychlosti ještě budeš ochotná to zkusit? Ve třicítce? V padesátce? Na dálnici?“

Kdyby mě to dostalo dost daleko od Caleba a šepotu *Nuda na savaně*, uvažovala bych o tom. „Jsi v L. A. Budeš mít štěstí, když pojeděš třicítkou na dálnici. A už mlč.“

Založila jsem si ruce na prsou, otočila se k oknu a představovala si, že jsem kdekoli jinde než tady.

KAPITOLA DRUHÁ

Los Angeles, Kalifornie



„Vím, že jsi mi řekla, abych mlčel, ale kam tě vezu?“ zeptal se Tanner na konci ulice, když byla škola bohudík za mnou na celé další tři měsíce. Bylo to vlastně smutné, protože z větší části jsem školu měla ráda. „Domů? Ne, počkej, dneska je pátek. Koktejly?“

Jak to věděl?

Cestu jsem znala dobře, všechny ty palmy a kytky, obchodní řetězce a butiky. Nikdy jsem tudy ale nejela s Tannerem. Jeho SUV mělo podvozek výš než Calebova corolla, Tanner bral zatáčky až příliš ostře a místo Calebova osvěžovače vzduchu to tu bylo cítit deodorantem, hranolkami a trochu i těmi odpadky, jejichž pach na Tannerovi ulpěl. Calebovým autem už se tudy možná nikdy nesvezu. Tahle myšlenka mému žaludku, sevřenému už kvůli Tannerovu stylu řízení, zrovna moc nepomohla.

Svaly jsem měla zaťaté, jak jsem čekala, až se začne vysmívat tomu rozchodu a vytáhne moji novou přezdvíčku, ale držel se mého požadavku na mlčení a jenom zvýšil hlasitost hudby. Byla to nějaká uječená věc, ze které by mě normálně rozbolela hlava, jenomže dneska mi to sedlo do nálady.

Snažila jsem se nemyslet na léto, příští školní rok a všechny ty plány, které mi Caleb vyhodil do povětří. Svíral se mi hrudník. Držela jsem se svého osobního předsevzetí, že nebudu za žádnou cenu brečet, ale pořád mi hrozila hyperventilace.

Tanner odbočil k příjemnému venkovnímu obchodnímu centru a zaparkoval u Shake It Up.

Jakmile se auto zastavilo, vyskočila jsem ven. „Hmm, děkuju za svezení. Uvidíme se. Leda by ses rozhodl na tu Aljašku nejet.“

Zabouchla jsem dveře, abych mu nedala šanci zareagovat. Dohonil mě na chodníku před podnikem.

„Co to děláš?“ zeptala jsem se, když mi otevřel dveře.

„Přece jsem se netáhl až sem, abych odjel bez koktejlu.“

Zastavili jsme se ve dveřích a zablokovali průchod. Zevnitř foukala klimatizace a prala se s venkovním horkem. Stejně protichůdné síly jako ty naše, jak jsme se střetávali očima. Tanner se tyčil nade mnou a shlížel šedýma očima zpod tmavého obočí. Koutky rtů měl zvednuté jako vždycky, ať už se usmíval, nebo ne.

Uf. Prodrala jsem se okolo něj.

Interiér byl zářivě bílý s modrými prvky a studeným světlem a vzduch naplňovala těžká sladká vůně. Tohle bývalo místo mého štěstí. Dřív. Teď ho pošpinila přítomnost dotěrného fotbalisty spolu s vědomím, že se v mém životě všechno mění.

Jordan seděla u našeho obvyklého stolu a usrkávala koktejl. Prudce vytáhla obočí, když si všimla mě – a s kým jsem přišla.

„Jak se vede, Jordan? Super vlasy,“ řekl Tanner. „Co tu mají dobrého? Co si dáváš ty?“

„Broskve se smetanou a grahamovými sušenkami. Znělo to letně,“ odpověděla, jako by bylo úplně normální se s ním bavit, navíc tady.

Jordan tu prošla úplně celé menu a uchýlila se k vlastním kombinacím, které jí obsluha vždycky ochotně zkoušela připravit. Dokonce z toho vznikla nová položka na oficiálním menu: Čtverná čokoláda – čokoládová zmrzlina s kousky čokolády, brownies a sušenek Oreo.

Zamířila jsem k pultu a objednala si svůj obvyklý koktejl.

„Mátová čokoláda?“ zeptal se mě Tanner. „To je zklamání, že si nedáváš příchuť s s'more dezertem.“

„To mi totálně láme srdce, že jsem tě zklamala. Počkej, hned tu objednávku změním.“

Tanner si přečetl každou položku nahlas. „Hmm. Budu si muset dát Mléčnou dráhu. Víš co, na oslavu svého vítězství a protože tak moc miluju vesmír.“

„Měl bys ho navštívit. Koupím ti jednosměrnou letenku.“

„Bez tebe by to ale nebylo ono. Koho bych porážel ve vesmírných soutěžích?“

Vytáhla jsem platební kartu. „Naúčtujte mi obojí,“ řekla jsem pokladní.

Tanner na mě překvapeně zamrkal.

Zamračila jsem se. „Dovezl jsi mě sem. Je to fér.“

Kývl, popadl svůj kelímek, zvedl ho směrem k Jordan a vyrazil ven.

Vzala jsem si koktejl a sedla si na lavici naproti ní.

„Kde se tady vzal Tanner Woods?“ Jordan natáhla krk, aby viděla z okna, a dívala se, jak odjíždí. „Kde je Caleb?“

Zachvátily mě vzpomínky na odpoledne. Zasténala jsem. „Nechci o tom mluvit.“

Ale vysypala jsem jí úplně všechno.

Její tvář si zachovávala obvyklý klidný a vyrovnaný výraz, dokud jsem se nedostala ke konci. Tam vykulila oči a stiskla rty. „Chtěl ti potrást rukou? Co je to za člověka? Mrzí mě, že jsem tam nebyla. Jsi v pořádku? Chceš mu večer zajet zasypat dům vajíčky, zatímco bude na párty?“

Unaveně jsem se uchechtla. „Ne, to bych jeho rodičům neudělala.“

„A co auto? Můžeme mu ohodit auto.“

„Na pláž je to daleko, jen abychom hodily pár vajíček.“

„Pár? Ty hrubě podceňuješ moji ochotu mstít se.“

Znovu jsem se uchechtla a zadívala se na svůj kelímek. Nechtěla jsem pomstu. Chtěla jsem, aby se můj život vrátil do stavu, kde byl ještě před hodinou.

Tahala jsem brčko nahoru a dolů, takže vrzalo přesně tak, jak to vždycky Calebovi lezlo na nervy. Jako by nestačil ten rozchod samotný, zkazil mi i radost z koktejlů? Takovou moc jsem mu nehodlala dopřát. I když se mi dělalo špatně, napila jsem se tak dlouze, až mě rozbolely zuby.

Jordan mě nechávala mlčet. Ve sladké vůni podniku jsem rozeznávala lehký tón jejího vanilkového tělového mléka. To na ní bylo jediné, co zůstávalo stejné. Nehty dnes měla zářivě modré a přirozeně kudrnaté vlasy si vyčesala do dvou načechraných drdolů na vršku hlavy. Tanner měl pravdu – vypadaly skvěle. V tomhle jsme my dvě úplně opačné. Jordan s vlasy, líčením a oblékáním neustále experimentuje, zatímco já věci jako svoje dlouhé, rovné, tmavě blond vlasy nechávám pořád stejné, protože proč bych riskovala něco, co by mi nemuselo vyhovovat?

„Zapomeň na něj i na tu párty,“ řekla mi Jordan. „Dáme si dneska večer televizní maraton. Pak na dva týdny odejdeš a mně se bude stýskat.“

Znovu jsem zabodla brčko do kelímku. „Ani mi to nepřipomínej.“

„Ale no tak, těšíš se na to a dobře to víš.“

Ne že bych se vůbec *netěšila*. Zjistila jsem si víc o té lodi a o trase a naplánovala si exkurze na spoustu míst. Jenomže to taky znamenalo dva týdny trpět Tannera.

Rodiče si fakt musí najít nové kamarády.

Ačkoli... dneska od něj bylo hezké, že mě svezl.

„Jasně, nemůžu se dočkat, jak budu trávit čas s klukem, který mi dal přezdívkou Nuda na *savaně*“, odsekla jsem. „Je ti jasné, že to vydrží celý čtvrták.“

„Do podzimu to určitě všichni zapomenou.“

Jo, jasně. Ta přezdívká padla v trapné situaci před desítkami lidí. Takovéhle věci se jen tak nezapomínají. Všem to nepochybně zůstane v paměti až do třídního srazu po padesáti letech. Je jedno, jestli dovedu matematický tým do celostátního finále, pokořím rekord ve skoku o tyči nebo běhu na dvě míle nebo objevím novou kometu, kterou po mně pojmenují. I kdyby kometa Savannah hrozila střetem se Zemí, mým odkazem ze střední školy zůstane *Nuda na savaně*.

„Chceš o tom mluvit?“ zeptala se Jordan. „Jak se cítíš?“

Jediná věc horší než dostat kopačky je mluvit o svých pocitech z toho, jak jsem dostala kopačky. „Prosím, nevytahuj ten diagram.“

Jordan se chce stát terapeutkou a neustále na mě zkouší ty samé triky k rozmluvení, jaké na mě používala rodinná poradkyně, když se máma rozváděla s mým biologickým otcem. Včetně toho pitomého diagramu s kreslenými obličejí vyjadřujícími základní emoce, protože „mám potíže s vyjadřováním pocitů“ a očividně by mi mělo pomoci na ně ukazovat prstem.

Naštěstí ale Jordan zdaleka není tak urputná jako ta poradkyně, když mluvit nechci.

„Jsem ráda, že ti na tom záleží, Jor, ale radši bych si rozmyslela plán.“

Jordan zamručela. „Jaký plán?“

„Nevím. Jak mu ukázat, že se spletl? Aby si to promyslel?“

Znovu zamručela.

„Co tím chceš říct?“

„Nic.“

Čekala jsem. Jordan si neumí svoje názory nechat pro sebe, stačí mít trpělivost.

„Jenom si myslím, že by sis měla užít dva týdny zába-
vy s Tannerem Woodsem,“ řekla mi. „Jeden den s takovými
svaly a takovým úsměvem a na Caleba totálně zapomeň.“

„Ty ,takové svaly a takový úsměv“,“ zopakovala jsem po-
směšně, „jsou jenom vnější obal naprostého záporáka. Je
jako Anakin, kdybych byla Obi-Wan. Nebo Loki a já Thor.“

„Jo, jasně. On je Khan a ty Kirk. Ale rozhodně je to pěkný vnější obal. Obzvlášť při pohledu zezadu.“

„Nevykládej mi tady,“ odpověděla jsem, „že obdivuješ
jeho zadek.“

Ušklíbla se. „Proč bych nemohla?“

„Protože je to Tanner Woods. Nemohly bychom se pro-
sím bavit o něčem jiném?“

„Jenom chci říct, že byl tak hodný a odvezl tě sem.“

Aby mě mohl vykoupat v tom všem, co se mi dneska
stalo. Až na to, že Caleba ani jednou nezmnínal. Proč ne? To,
jak se ke mně choval... mile?... mě vykoledilo.

„Vím, že radši věci napravuješ, než abys je prožívala,“ řek-
la mi Jordan. „Ale jsem tu pro tebe, kdybys potřebovala.“

„A já tě za to miluju.“

„Samozřejmě. Jak to vlastně šlo s Linem?“

„S Astronomickým klubem to nevyšlo. Ale chce, abych se na příští rok přihlásila do speciálního fyzikálního programu.“

„To je super. Fyziku miluješ. Z nějakého záhadného důvodu. Přihlášíš se tam?“

„Ještě nevím.“ Instinkt mi velel odmítnout, ale dnešek už mě vystresoval dost. Promyslím si to později. „Dost o mně. Jak to dopadlo s tvojí prací? Už se ozvali?“

Přihlásila se do místní hudebky jako pomocná učitelka zpěvu pro děti.

Rozzářily se jí oči. „Vzali mě!“

Chytila jsem ji za ruku. „Věděla jsem to. Jsem na tebe hrdá. Mají štěstí, že získali právě tebe. A ty děti tě budou milovat.“

Bude přes léto zaneprázdněná, takže si s ní nevynahra-
dím to, co jsem měla naplánované s Calebem. Ale stejně
jsem měla radost, že uspěla.

Vyhodily jsme kelímky a odešly z podniku.

„Vím, na co se dneska musíme podívat,“ oznámila mi
Jordan.

Naše tradice na poslední školní den vždycky byla vybrat si nějaký sci-fi seriál, který máme obě rády, a dát si maraton oblíbených děl. Loni to byla *Expanze*, protože já chtěla hard sci-fi a ona zase nějakého záдумčivého hrdinu, jako je James Holden. V sedmé třídě jsme byly poblázněné do Ahsoky a *Klonových válek*. Jako děti jsme věnovaly celé dny kapitánovi Janewayové, Peggy Carterové nebo Starbuck z *Battlestar Galactica*.

„Na co?“ zeptala jsem se.

„Na *Pána času*,“ odpověděla. „Na všechny ty dojemné díly, které nás zaručeně rozbřečí. Smutné konce na počest posledního dne školy. Jak Rose zůstane ztracená a pak Amy a Rory a Andělé a...“ Sepnula ruce a mně připadalo, že už teď má slzy na krajíčku. „Vincent van Gogh.“

To je skvělý díl, ale... „Hmm. Nechci brečet. Zvlášť ne dneska.“ Kdybych začala, nemohla bych přestat a pláč mi dělá z nosu bezednou fontánu a vždycky mě pak čtyřicet hodin bolí hlava. „Co ty díly s River Songovou? Líbila by se mi nějaká geniální, legendární žena.“

„Dobře. Má božský účes.“

Usmála jsem se a obě jsme nasedly do jejího auta. „Nevadí ti, že propásneš Mandinu párty?“

„Pff. Ne. Ne, když tam bude *on*.“

Kdybychom se tam ukázaly, Caleb by viděl, že se mýlil.

A spousta lidí by dostala šanci použít moji novou přezdítku. Tak nic.

Jordan se zatvářila vážně. „Fakt mě to mrzí. Víím, že jste měli...“

„Co jsme měli?“

Podívala se na mě úkosem. „Já nevím, ale poslední dobou mi připadalo, že si s Calebem nejste tak blízko. Asi od jarních prázdnin. Skoro jsi o něm nemluvila a ani jsem ho tak často nevidala.“

Jarní prázdniny. Ty, které jsem strávila uvězněná v chalupě u jezera s rodiči, Tannerem a jeho rodinou a snažila se číst si na molu a ignorovat Tannera, který se předváděl na wakeboardu. Zatímco Caleb mohl zůstat doma a vypomáhat s dětským táborem v Centru vědy.

Jordan se nemýlila. Poté byl Caleb odtazitější, zaneprázdněný, častěji rušil plány. A to mu nebylo podobné –

vždycky jsem na něm oceňovala spolehlivost. Přičítala jsem to stresu ze zkoušek. Ale byli jsme vůbec od té doby na opravdovém rande? Jak jsem si toho mohla nevšimnout?

Povzddechla jsem si. „Proč se o tom se mnou nebavil?“

„Hmm. Protože je to chlap.“

„To ho činí neschopným diskuze?“

„O vztazích? Jo.“

„Ale to jsem na něm měla ráda. Nic zbytečně nedramatizoval, bral vážně školu. Myslela jsem si, že to máme podobně.“ Kousla jsem se do rtu. „Připadám ti nudná?“

„Připadáš si nudná?“

Ukázala jsem na ni prstem. „Žádné jedijské triky. Poznám to.“

Zachechtala se. „Promiň. Podle mě jsi dokonalá.“

„Ty jsi moje nejlepší kámoška. Takže to musíš tvrdit. Je to ve smlouvě.“

„Víš, co máš ráda, a řídíš se tím. Na tom není nic špatného. Najdeš něco dobrého – třeba nejlepší kamarádku – a neměníš to. Já rozhodně tvou loajalitou jen získávám.“

„Ale no tak.“ Mávla jsem rukou směrem k ní. „Ty jsi mnohem zajímavější než já. Kdyby někdo za posledních osm nebo devět let sháněl novou nejlepší kámošku, vybral by si tebe.“

„Pfff. Jak myslíš. Už žádné řeči o nové nejlepší kámošce. Mě máš na krku napořád. Navíc tvoje jednání dává smysl, po tom všem.“

A zas je to tady, analyzuje mě. Teď měla na mysli prvních šest let mého života, když v něm ještě figuroval můj biologický otec. Ten vleklý, divoký rozvod. Spory o opatrovnictví. Nejistotu, jestli se ukáže, když si mě má vzít k sobě, nebo to na poslední chvíli zruší, případně jestli mě

místo burgerů a zoo nevezme na závody monster trucků nebo do kasina. Vyvrcholilo to tím, že někdo zavolal policii, když jsme stanovali v kempu a on mě uprostřed noci odmítl doprovodit na záchody. Měla jsem pocit, že vidím medvěda, rozbrečela se a vlezla úplně bez sebe do cizího stanu.

Tyhle roky ve mně možná zanechaly posedlost dodržováním plánů, oblibu rutiny a potřebu neustále vědět, co mám čekat. Podle mojí psycholožky. A podle Jordan.

Jenomže Jordan má pravdu – na tomhle není nic špatného. Jsem v pořádku. Můžu mít svou rutinu a přitom si užívat života a být zábavnou přítelkyní. Takže jak to ukážu Calebovi?

Možná si po pár týdnech léta uvědomí, o co přišel.

„Takže,“ ozvala se Jordan. „River Songová čeká. Jsi připravená?“

Naše společná minulost, tahle tradice a moje nejlepší kámoška tu temnotu ve mně trochu projasňovaly.

„Jdeme na to.“

Ať si Caleb jde na tu svou párty na pláži. Doufala jsem, že ji celou stráví myšlenkami na mě. Že zalituje toho, co mi řekl, přijede do Shake It Up a překvapí ho, že tam na něj nečekám. Pak pochopí, že udělal tím rozchodem chybu, zavolá a omluví se. Zítra vezmeme jeho psa vyvenčit do parku jako každou sobotu, a než v pondělí s rodiči odjedeme, život se vrátí do normálu.

Tak, jak to mám ráda.

KAPITOLA TŘETÍ

Los Angeles, Kalifornie



Do pondělního rána, kdy oficiálně začaly letní prázdniny, se mi Caleb neozval. Můj plán, jak za mnou přijde a bude mě chtít zpátky, moc dobře neodstartoval. Pravda, *byl* to chabý plán. Rozhodně potřeboval vylepšit.

Strávila jsem jenom pět minut... dobře, tak deset... dobře, tak půl hodiny – procházením instagramových videí a fotek z Mandiny párty. Caleb se tam usmíval víc než kdykoli za posledních pár měsíců, když jsme byli spolu. Má snad rád volejbal a kreslicí tabulky? To jsou ty věci, které prý navrhoval a já je odmítala? Nebo se mi snažil něco dokázat?

V mém nitru bylo prázdno. Kdyby mi byl dal šanci, mohla jsem tam být taky a mohli jsme se smát spolu.

Strčila jsem si mobil do kapsy na legínách a naposledy se rozhlédla po svém pokoji se všemi těmi vesmírnými plakáty, řadou kosmických lodí z lega na knihovně a fotkou mě a Jordan v kostýmech z *Hvězdných válek* na Halloween, ten den, kdy jsme se v osmi letech seznámily. Bylo to hloupé, ale věděla jsem, že mi příští dva týdny bude chybět tenhle pokoj a prostor pro sebe samotnou. Ačkoli svoje rodiče

miluju, sdílet malinkou lodní kajutu se dvěma dalšími lidmi mi nepřipadá ideální.

Když jsem táhla po schodech dolů svůj kufr, máma si u dveří podruhé kontrolovala zavazadla a táta se díval na svoje fitness hodinky.

„Ještě je čas nechat mě doma,“ prohodila jsem.

Máma zakroutila hlavou. „Savannah, tohle je rodinná dovolená.“

„Ne, je to firemní plavba, na kterou se zvou rodinní příslušníci. Nebudete tam mít plné ruce práce? A nebyla by to pro vás větší zábava, kdybyste se nemuseli starat o mě?“

Máma s úsměvem povytáhla obočí. „Chceš říct, že se o tebe budeme muset starat? Máš v plánu dělat problémy?“

„Spoustu problémů.“

Zasmála se. Nebylo se čemu divit, protože jediný případ, kdy jsem byla po škole nebo udělala jakýkoli průšvih, byl v osmé třídě, když po mně Tanner hodil svoji bramborovou žárovku a řekl mi, abych se rozzářila. Z nějakého důvodu jsem uhnula a brambora trefila naši učitelku přírodopisu do obličeje. Nikdy jsem na to nebyla hrdá, ale doteď nechápu, proč jsem měla průšvih já, když zeleninou házela on.

Neměla bych se k té dovolené stavět tak zdráhavě. Plavba kolem Aljašky je skvělá příležitost a udělalo mi radost, že můžeme jet. Pozvání dostali členové vyššího managementu z firmy, kde pracují rodiče, a jejich rodiny mají základní cenu plavby plně hrazenou.

Jenomže cestování je hrozně pracné. Balení, létání, čas strávený mimo domov.

Nejspíš si to užiju. A jakmile budeme zpátky doma, určitě budu ráda, že jsem jela. Ale bude mi tam chybět moje postel, teleskop a chlupatá deka. Navíc Aljaška je samá pří-

roda. Od toho incidentu v kempu, kterému Jordan říká *formativní zážitek*, se cítím bezpečněji mimo její hranice.

„Co když tam nebude nikdo v mém věku?“ zeptala jsem se. „A co když budu mít mořskou nemoc?“

„Na to máme prášky. A víš přece, že tam bude Tanner.“

Nepočítala jsem ho jako člověka v mém věku, protože se většinou choval jako šestileté dítě. Důkaz: včerejší odpadková eskapáda.

„Teď mě přesvědčuješ, že bych fakt radši zůstala doma.“

Znovu se zachechtala. Naši rodiče nechápali plné rozměry mé a Tannerovy vzájemné nevraživosti. Přes veškeré naše stížnosti, časté hádky a snahu jeden druhému se vyhýbat nás nutili účastnit se společných rodinných večeří, výletů a dovolených.

„Prospěje ti to,“ prohlásila máma. „Zkus s ním na téhle cestě vycházet, jo? Víím, že chtějí po vás dvou, abyste byli nejlepší kamarádi, nemá smysl, ale potřebuju, aby ses chovala slušně.“

Slušné chování nebyl problém na mojí straně. „Budu hodná, když bude hodný on.“

Máma po mně vrhla ten typický rodičovský pohled, který podle mě zvládají jenom ti, kdo někdy měli děti v teenagerovském věku. „Bude tam i pan Ramirez a víš, jak je to pro mě důležité.“

Povzdechla jsem si. „Vím.“

Paní Woodsová, mámina nejlepší kamarádka z univerzity, pomohla mámě získat práci v téhle marketingové firmě, když jsme se přestěhovaly do L. A. poté, co z našeho života zmizel můj biologický otec. Tahle plavba bude nejenom odměnou pro zaměstnance, ale taky příležitostí získat nové klienty, a někdo – nejspíš moje máma nebo její nejlepší kámoška – z toho vyjde s povýšením.

Její konkurence s paní Woodsovou je mnohem přátelštější než ta moje s Tannerem.

Máma si zapnula kufr a narovнала se. „Navíc pro tebe může být fajn strávit nějaký čas s Tannerem. Užít si trochu zábavy.“

Teď zněla jako Caleb.

„Umím si užívat zábavu. Jenom mě to mnohem víc baví bez Tannera.“

Táta otevřel vstupní dveře a mrkl na mě. Ačkoli nejsme biologicky příbuzní a do mého života vstoupil teprve před deseti lety, mám toho s ním společného víc než s mámou. Moje máma je něco jako milý a dospělejší Tanner – v těch pozitivních věcech, ne v těch, ze kterých se mi chce ječet a utíkat. Je činorodá, kreativní, společenská, ale bez toho neustálého předvádění se. Často mě nabádá, abych navazovala nové kontakty, chodila na akce, byla společenštější. Ale čím víc se mě snaží přesvědčit, tím míň se mi do toho chce.

Venku už čekal Uber – a taky Jordan. Dneska napodobila kudrnatý účes River Songové, až na blond odstín, a vypadala úžasně.

„Nenechala bych tě odjet bez rozloučení.“ Sevřela mě v příjemném, vanilkově navoněném objetí. „Jak ti je?“ zeptala se tiše.

„Dobře,“ odpověděla jsem bezmyšlenkovitě.

Jordan vyčkávala.

„Fajn, není mi dobře, ale je to v pohodě. Chápeš?“

Obrátila oči v sloup.

Nepotřebovala vědět, že jsem dva dny v kuse stalkovala Caleba na internetu.

„Užij si to,“ popřála mi.